

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษและ เอกสารที่ใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์ เพื่อเป็นข้อมูลและแนวทางในการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์
3. เอกสารที่ใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์หน้าที่และความหมาย

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย

คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษได้เข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก และหลายคำก็เป็นที่ยอมรับและเก็บไว้ในพจนานุกรมไทยแล้ว จากการศึกษาของ พูนพงษ์ งามเกษม (2528 : 205) พบว่ามีคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในพจนานุกรมล้นเกล้ารัชกาลที่ 9 พ.ศ. 2525 ถึง 523 คำ สาเหตุที่ทำให้มีถาวรใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นมีอยู่หลายประการด้วยกัน ดังนี้ บุญเสริม กุทธาภิรมย์ (2522 : 3-4) ได้อธิบายไว้ดังนี้

1. คำนี้ไม่มีในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น ชื่อเฉพาะต่าง ๆ หน่วยการซึ่งดวงวัด ชื่อพืช สัตว์ เครื่องดนตรี อาหาร เป็นต้น เช่นคำว่า โอลิมปิค ฟุตบอล กีตาร์ มัถกะโรนี
2. เป็นศัพท์ที่ใช้กันเฉพาะสาขาวิชา ซึ่งเดิมอาจจะ เป็นศัพท์ที่ใช้กันในกลุ่มคนบางอาชีพ เช่น แคลอรี วิตามิน นิวเคลียร์ เฮโรอีน แต่ต่อมาคำเหล่านี้กลายเป็นที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางของคนทั่วไป ถ้าจะแปลเป็นไทยก็อาจจะสร้างความหมายที่ต่างออกไป
3. อาจเป็นเพราะการใช้คำทับศัพท์อธิบายความหมายในภาษาไทยได้กว้างขวาง และรัดกุมกว่า เช่นคำว่า คอร์รัปชัน เพียงคำเดียว สามพยางค์ ก็จะง่าย รัดกุม ประหยัดคำมากกว่าที่จะไปอธิบายว่า "การกระทำความชั่วในลักษณะต่าง ๆ การฉ้อราษฎร์บังหลวง"
4. ไม่มีการบัญญัติศัพท์หรือแปลเป็นภาษาไทย หรือแม้จะบัญญัติแล้ว บางคำก็เข้าใจยาก จะต้องอธิบายศัพท์บัญญัติหรือคำแปลนั้น ๆ เป็นภาษาไทยอีกต่อหนึ่ง การใช้คำทับศัพท์จึงดูสะดวกกว่า เช่น

โควต้า	เป็น	ส่วนกฎเกณฑ์ (กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์)
โรมานติก	เป็น	จินตนิยม (ราชบัณฑิตยสถาน)
เทคโนโลยี	เป็น	ประยุกต์วิทยา (กรมวิชาการ)

5. เข้าใจกันว่าการใช้คำทับศัพท์ เป็นการแสดงถึง เกียรติภูมิอย่างหนึ่งของผู้พูด และทำให้เกิดความรู้สึกว่าแตกต่างจากคนอื่น เป็นคนมีความรู้ หรือบางทีก็เป็นลักษณะนิสัยติดตัวของบางคนที่ชอบใช้ภาษาอังกฤษปนไทย เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

เขาไม่สนใจเรื่องที่ถูกกล่าวหา ใช้ว่า เขาไม่แคร์เรื่องที่ถูกกล่าวหา

เขาต่อต้านเรื่องนี้อย่างมาก ใช้ว่า เขาแอนตี้เรื่องนี้อย่างมาก

ในวันสุดสัปดาห์จะมีการสอบ ใช้ว่า ในวันเอนด์วันจะมีการเทสต์

ประเภทของคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในภาษาไทย อาจจำแนกได้ดังที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2528 : 63-64) สรุปไว้ ดังนี้

1. เป็นศัพท์เทคนิคของพวกช่าง เครื่องยนต์และช่างอื่น ๆ ที่ไม่ค่อยได้รับการศึกษาคำเหล่านี้จะมีเสียงเพี้ยนไปจากเดิมมากจนยากที่จะเดาได้ เช่น สะกรูโร (screw driver) ปะเก็น (packing) เิก (gauge) และ โชคอัพ (shock absorber)
2. เป็นคำยืมที่ใช้ในภาษาพูดของคนทั่วไป ทั้งที่ได้รับการศึกษาและไม่ได้รับการศึกษาคำเหล่านี้เสียงไม่ค่อยเพี้ยนไปจากเดิม แต่ความหมายอาจเปลี่ยนไปบ้าง เช่น คำว่า แฟน (fan ย่อมาจาก fanatic) ซึ่งใช้ในความหมายกว้างขึ้น หรือคำว่า พาร์ทเนอร์ (partner) ซึ่งมีความหมายแคบลง
3. เป็นคำทั่วไป ๆ ไปที่ใช้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน เสียงผิดเพี้ยนไปจากเดิมเล็กน้อย เช่น ไมโครโฟน เพ็น พอร์ม เป็นต้น
4. เป็นศัพท์วิชาการ เช่น คำที่ใช้ในทางวิทยาศาสตร์ ผู้ใช้เป็นคนที่ได้รับการศึกษาและนำมาใช้ในเชิงวิชาการ เช่น ออกซิเจน ไนโตรเจน เป็นต้น
5. เป็นศัพท์ที่ใช้ในหมู่มนุษย์ที่รู้ภาษาอังกฤษไม่ค่อยดี แต่ไม่ค่อยพยายามจะใช้ภาษาไทยมักเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาสูง แต่ไม่ปราณีตในการใช้ภาษา เช่น คำว่า โซเชียล (social) ซึ่งออกเสียงเพี้ยนไปเล็กน้อย และเพิ่มความหมายไปเป็นการเข้ากับเพื่อนฝูง เช่นใช้ว่า โซเชียลไม่ค่อยดี แทน การสังคมไม่ค่อยดี

วิธีการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้เป็นคำทับศัพท์ในภาษาไทยมีอยู่หลายประการด้วยกัน ซึ่งได้มีผู้สรุปไว้หลายท่าน ดังนี้

วิจิตร แสงพลสิทธิ์ (2524 : 81-83) กล่าวถึงการนำคำทับศัพท์มาใช้ ไว้ดังนี้

1. คำที่ไทยไม่เคยมีมาก่อน จึงรับคำภาษาอังกฤษมาใช้ เพื่อประโยชน์ทางภาษา และวัฒนธรรม

2. คำวิชาการสาขาต่าง ๆ ที่รับมาใช้เพื่อการศึกษาและการค้นคว้า เป็นต้น คำต่าง ๆ ทั้งสองลักษณะนี้ เรานำมาใช้ในภาษาไทยหลายวิธีด้วยกัน เช่น

1. เมื่อคนไทยยังไม่คุ้นกับภาษาอังกฤษนัก ก็ดัดเสียงให้มาเข้ากับเสียงอย่างไทย เช่น คำว่า แป๊ป มาจาก pipe สาลี่ มาจาก trolley เป็นต้น

2. ใช้คำอังกฤษทับศัพท์ไปพลาง ๆ จนกว่าจะสร้างคำศัพท์ขึ้นได้ จึงเลิกใช้คำทับศัพท์นั้น เช่น

โฮเทล จาก hotel เป็น โรงแรม

ตะแลบแก็บ จาก telegraph เป็น โทรเลข

3. ใช้คำอังกฤษทับศัพท์เป็นคำไทยสามัญและใช้ได้ทั่วไป เช่น บ๊อย (boy) โน้ต (note) กอล์ฟ (golf) เค้ก (cake)

กำชัย ทองหล่อ (2519 : 457-459) ได้กล่าวถึงวิธีที่ไทยนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ว่า มีอยู่หลายวิธีดังต่อไปนี้

1. ใช้ตามคำเดิมและออกเสียงตรงกับรูปที่เขียน คือ คำเดิมใช้พยัญชนะ และสระอะไร ก็ใช้ตามนั้น และออกเสียงตามที่เขียน เช่น กรัม พุด ไอศกรีม ลิ้นจี่ เบนซิน ฯลฯ

2. ใช้ตามคำเดิม แต่ออกเสียงผิดกับรูปที่เขียน คือ ใช้สระและพยัญชนะตามคำเดิม และออกเสียงตามคำเดิม แต่ไม่ตรงกับรูปที่เขียน เช่น ออฟฟิศ อ่านว่า อ๊อบฟิด เทคนิค อ่านว่า เท๊กนิก หรือ เท๊กหนิก เป็นต้น

3. เปลี่ยนคำและเสียงให้ผิดไปจากเดิม เช่น คำว่า trolley เป็น สาลี่ gross เป็น กุรุส

4. ตัดรูปสระข้างหลังคำออก แล้วใช้คำไทยประกอบข้างหน้า เช่น นાયอर्डเกอร์ เป็น ชวานายอर्ड

5. เดิมไม่มีทศพยางค์ลงที่พยัญชนะตัวสุดท้ายของคำ เพื่อบังคับไม่ให้ออกเสียง เช่น mile เขียนเป็น ไมล์

6. เดิมไม่มีทศพยางค์ลงที่พยัญชนะซึ่งอยู่ในระหว่างคำ เช่น ซอลค์ เบอร์เซนต์

7. เดิมวรรณยุกต์และไม้ไต่คู้ลงไปอย่างคำไทย เพื่อให้ออกเสียงชัดเจนขึ้น เช่น ก๊าซ เช็ด โน้ต เช็ค เซ็น

8. ตัดตัวตามที่เป็นพยัญชนะเข้ากับตัวสะกดออก เช่น football เป็น ฟุตบอล

วิธีที่ 103

9. ใช้คำคงที่เช่นเดียวกับคำไทย คือไม่เปลี่ยนแปลงรูปร่างในภาษาอังกฤษ เช่นคำว่า ฟุต เมื่อเป็นพหูพจน์ก็ยังใช้คำว่าฟุตเหมือนเดิมโดยนำคำมาประกอบเป็น หนึ่งฟุต หลายฟุต เป็นต้น การจัดประเภทคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษตามลักษณะที่นำมาใช้ในภาษาไทย ยังอาจจำแนกได้ตามแนวของ ทองสุก เกตุโรจน์ (2529 : 95-96) ดังนี้

1. ทับศัพท์ตรงตัว เป็นการทับศัพท์ที่ถ่ายทอดเสียงลงเป็นตัวอักษร และการออกเสียงออกมาเป็นตัวต่อตัว เช่น ฟุตบอล เครดิต

2. ทับศัพท์เสียงเปลี่ยนไป เป็นการเปลี่ยนไปเพื่อความสะดวกในการออกเสียงคำเหล่านี้ เปลี่ยนไปในสามลักษณะคือ

2.1 เสียงเปลี่ยนไป สละบางเสียง เมื่อมีตัวสะกดด้วยเราออกเสียงไม่ได้ เช่น สระไอ มี น สะกด ในคำว่า sign เราออกเสียงเป็น เซ็น และสระไอมี บ สะกดในคำว่า pipe เราออกเสียงว่า แป็บ เป็นต้น

2.2 การลากเข้าความ เพื่อให้คำที่นำมาใช้มีความหมายที่เราเข้าใจบ้าง อย่างน้อยสักพยางค์หนึ่ง เช่น ปะเกิน (packing) อีเตอร์ (beater)

2.3 การตัดพยางค์ อาจตัดพยางค์หน้าหรือพยางค์หลังก็ได้ เช่น ตัว มาจาก tutor เบอร์ มาจาก number แอร์ มาจาก air-hostess หรืออาจมาจาก air-conditioner

การนำคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยนั้น บางครั้งก็คงเสียงเดิม บางครั้งก็เปลี่ยนแปลงไป ดังที่ปรากฏในเอกสารที่กล่าวมาข้างต้น ด้านความหมายก็เช่นเดียวกัน บางคำก็มีความหมายคงเดิม บางคำก็มีความหมายเปลี่ยนไป ซึ่งในเรื่องนี้ บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (2522) ได้ศึกษาและอธิบายไว้ในหนังสือ อธิบายคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยรวบรวมคำทับศัพท์ จำนวน 700 คำ พร้อมทั้งอธิบายความหมายของคำทั้งความหมายเดิม และความหมายที่เปลี่ยนไปเมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย นอกจากนี้ยังกล่าวถึงลักษณะการออกเสียงของคำในภาษาเดิม และลักษณะของเสียงที่เปลี่ยนไปในภาษาไทยด้วย

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ในภาษาไทย ได้มีผู้ศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

วัลยา วิมุกตะลพ (2512 : 157-190) ได้ศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ สำนวน และลำดับของคำ ในภาษาสมัยรัตนโกสินทร์ โดยกล่าวถึงคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ในบทที่ 7 ซึ่งเป็นการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในสมัยก่อน คือ สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 6 กับการใช้คำทับศัพท์ในปัจจุบัน และพบว่า คำที่ภาษาสมัยก่อนใช้

เป็นคำทับศัพท์นั้น ปัจจุบันบางคำจะไม่ใช้ทับศัพท์ บางคำใช้บ้าง นอกจากนี้ปัจจุบันยังมีวิธีถ่ายตัวอักษรคำทับศัพท์ที่ต่างไปจากสมัยก่อนด้วย

วัฒนา อุดมวงศ์ (2524) ได้ศึกษาเรื่องคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย โดยศึกษา ลักษณะคำและวิธีถ่ายเสียงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน ตลอดจนศึกษาวិวัฒนาการ และอิทธิพลของคำยืมภาษาอังกฤษที่มีต่อระบบเสียงภาษาไทย โดยเสนอรายละเอียดเฉพาะวิธีถ่ายเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยสมัยปัจจุบัน

พัชรี โภคาสัมฤทธิ์ (2526) ได้ศึกษาเรื่องการยืมและทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการยืมภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย โดยแบ่งงานวิจัยออกเป็น 2 ตอน คือตอนที่ 1 เป็นการรวบรวม ลักษณะการยืมคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษาอังกฤษที่ใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน ผลการวิจัยข้อหนึ่งพบว่า มีการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ไม่ตรงกับหน้าที่เดิมของคำนั้น เช่น นำคำนามมาใช้เป็นคำกริยา ส่วนตอนที่ 2 เป็นการศึกษาทัศนคติของผู้มีความรู้ระดับปริญญาตรีขึ้นไปต่อพฤติกรรมการยืมภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยศิลปากร เห็นว่าการยืมภาษาอังกฤษมีสาเหตุทางด้านสังคมและวัฒนธรรมในการประกอบอาชีพมากกว่าจะเป็นความจำเป็นทางภาษา ผู้ที่ยืมภาษาอังกฤษมาใช้มักเป็นนักวิชาการ หรือผู้บริหาร และการบัญญัติศัพท์ในสาขาวิชาต่าง ๆ ยังไม่เพียงพอ

วัลยา ช่างขวัญยืน (2527 : 221-244) ได้ศึกษาถึงวิวัฒนาการของคำที่ไทยยืมจากภาษาอังกฤษ ตั้งแต่คำยืมสมัยแรกเริ่มที่ไทยมีการติดต่อกับชาติที่พูดภาษาอังกฤษ จนถึงคำยืมสมัยปัจจุบัน โดยศึกษาในเรื่องเสียง ลักษณะการนำมาใช้และการเขียนคำภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย พร้อมทั้งให้ตัวอย่างโดยละเอียด

แกนเคอร์ (Gandour. 1970 : 94-105) ได้ศึกษาเกณฑ์ในการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย โดยแบ่งเป็นคำพยางค์เดี่ยว และคำหลายพยางค์ และใช้ลักษณะของคำเป็น คำตาย เป็นเกณฑ์ในการวางกฎเกณฑ์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์

แม้ว่าจะมีการศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์กันอย่างกว้างขวาง แต่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ยังมีไม่มากนัก ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาภาษาในด้านอื่น ๆ โดยมีคำทับศัพท์แทรกอยู่ในลักษณะที่เป็นส่วนหนึ่งของภาษาหนังสือพิมพ์ ดังนี้

การวิเคราะห์บทความในหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์ พ.ศ. 2453 - 2466 ของ ประดับ จันทรสุขศรี (2521 : 85-90) พบว่า บทความในหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์มีคำ ภาษาดั้งประเทศปะปนในข้อความต่าง ๆ เป็นอันมาก เช่นคำว่า ฟลุ บอยก๊อต เซฟแบงเกอร์ เป็นต้น

การศึกษาวิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยของ จ้านง วิบลัยศรี และ ดวงทิพย์ วรพันธ์ (2529) พบว่า มีคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษปรากฏในหนังสือพิมพ์ ตั้งแต่มี หนังสือพิมพ์ฉบับแรก คือบางกอกริคอร์ดเดอร์ ในสมัยรัชกาลที่ 4 คำทับศัพท์ที่ปรากฏอยู่มากใน หนังสือพิมพ์ยุคต้น ๆ ค่อย ๆ ลดลงตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 เป็นต้นมา เนื่องจากการคิดศัพท์บัญญัติ ใหม่ ๆ ขึ้นมาแทน คำทับศัพท์ที่พบในหนังสือพิมพ์ยุคปัจจุบันจากกลุ่มตัวอย่าง คือ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ดาวสยาม บ้านเมือง มติชน และสยามรัฐ เป็นคำที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกันดีอยู่แล้ว เช่น แบงก์ แก๊ง โซเฟอร์ เบรด เป็นต้น

การศึกษาเรื่องคำคะนองในหนังสือพิมพ์รายวันระหว่างปีพุทธศักราช 2521 - 2525 ของ นางน้อย บุญยเนตร (2529 : 25-33) พบว่ามีการนำคำภาษาต่างประเทศมาใช้เป็นคำคะนอง ในหนังสือพิมพ์ คือนำคำมาใช้ในความหมายพิเศษเฉพาะและ ไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาทางการ คำ คะนองที่มาจากภาษาอังกฤษเป็นคำที่เกี่ยวกับกริยาอาการ อวัยวะ หรือสิ่งของต่าง ๆ ที่ให้ความ รู้สึกทั่วไป เช่น ฮาร์ท เซด เซอร์ไพรซ์ เต็ด และนอกจากนี้ยังนำไปประกอบกับคำไทยหรือคำ ภาษาดั้งด้วย เช่น เด็กฮาร์ท เอนจอยปาก ซูเปอร์เก๋า

การวิจัยที่นับได้ว่าเกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ โดยตรงได้แก่ งานวิจัยของ นิภา คร้ามวงษ์ (2522) เรื่องความเข้าใจและความคิดเห็นของ ผู้อ่านหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ผู้อ่านที่มีระดับการศึกษาสูง มีความเข้าใจคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษมากกว่าผู้อ่านที่มีการศึกษาต่ำกว่า แต่ผู้อ่านส่วนใหญ่ของ ทั้งสองกลุ่ม ต่างก็ไม่เห็นด้วยกับการใช้คำทับศัพท์มากเกินไปจนเกิดความจำเริญ ผู้วิจัยได้อภิปรายถึงผล สืบเนื่องว่าอาจก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องการใช้ภาษาไทย และ เรื่องของความหมายที่อาจผิดไป จากเดิม เนื่องจากผู้เขียนไม่เข้าใจความหมายของคำภาษาอังกฤษดีพอ จึงใช้คำไปโดยผิด ความหมาย ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดตามไปด้วย

เอกสารที่ใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์หน้าที่และความหมาย

ในการพิจารณาหน้าที่ของคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ ผู้วิจัยจะทำโดยยึดหลักการจำแนกคำตามเอกสารจำนวน 3 เล่มที่กล่าวถึงในบทที่ 1 (หน้า 8) ซึ่งจำแนกคำออกเป็น 7 ชนิด ดังนี้

1. คำนาม คือ คำที่ใช้เรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ ชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ โดยมีหน้าที่ในประโยค ดังนี้

- 1.1 เป็นผู้กระทำกริยา หรือที่เรียกว่าประธาน เช่น เสื่อมา
- 1.2 เป็นผู้ถูกกระทำ เช่น เสื่อตะครุบเหยื่อ
- 1.3 ขยายผู้กระทำกริยา เช่น ครูใหญ่ภาคีเฮลลาออก
- 1.4 ขยายผู้ถูกกระทำ เช่น ฉันเห็นเด็กชุ่มคนใช้เธอ
- 1.5 เสริมความให้สมบูรณ์ เช่น เขายังเป็นเด็ก
- 1.6 เป็นลักษณะนามที่ใช้ตามนาม เพราะไม่มีลักษณะนามสำหรับคำนั้น ๆ เช่น

ห้องหลายห้อง

2. คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนนาม เพื่อจะได้ไม่ต้องกล่าวคำนามซ้ำ ๆ กัน เช่น ฉัน เธอ เขา คำสรรพนามมีหน้าที่ดังนี้

- 2.1 เป็นผู้กระทำกริยา เช่น เขามาแล้ว
- 2.2 เป็นผู้ถูกกระทำ เช่น เราเห็นเขาแล้ว
- 2.3 เสริมความให้สมบูรณ์ เช่น เขาเป็นใคร
- 2.4 เชื่อมประโยค เช่น คนที่เธอเห็นเป็นเพื่อนฉัน
- 2.5 ขยายคำนามเพื่อเน้น เช่น อาจารย์ท่านให้หาเธอ

3. คำกริยา คือ คำที่แสดงอาการของนาม หรือสรรพนาม หรือคำอื่นที่ทำหน้าที่ได้อย่างนาม คำกริยาแบ่งออกเป็น

3.1 คำกริยาที่ได้ความสมบูรณ์อยู่ในตัว (หรือเรียกว่า อกรรมกริยา) เช่น บิน เดิน วิ่ง หายใจ

3.2 คำกริยาที่ยังไม่ได้รับความสมบูรณ์ (หรือเรียกว่า สกรรมกริยา) เช่น กิน เห็น ตี เป็น เหมือน คล้าย

3.3 คำกริยาช่วย เช่น กำลัง จะ ได้ แล้ว

4. คำวิเศษณ์ คือ คำที่ทำหน้าที่ขยายความให้ชัดเจนสมบูรณ์ขึ้น แบ่งออกเป็น

4.1 คำวิเศษณ์ขยายนาม (เรียกว่า คำคุณศัพท์) เช่น คนอ้วน เลขในใจ
ของหนู ๆ

4.2 คำวิเศษณ์ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ และขยายตัวเอง (เรียกว่า คำกริยาวิเศษณ์) เช่น เขาริ่งเร็ว เดินหนักก้าว ทำมาผิด ๆ ถูก ๆ

5. คำบุพบท คือ คำที่นำหน้านาม หรือคำที่ทำหน้าที่ไต่อย่างนาม เพื่อให้ได้ความต่อเนื่องกันและได้ความสมบูรณ์ เช่น เขาเอาไปทำที่บ้าน บุตรของนายแดง ฉันทำเพื่อเขา

6. คำสันธาน คือ คำที่เชื่อมความให้ต่อเนื่องกันเป็นความเดียว อาจใช้เชื่อมคำกับคำ ประโยคกับประโยค ข้อความกับข้อความ หรือเชื่อมความให้สละสลวย เช่น พี่กับน้อง เขาจะไปแต่เธอไม่ไป ถึงแม้ว่าจะลำบากฉันก็จะไป

7. คำอุทาน คือ คำที่เปล่งออกมาด้วยอารมณ์สะเทือนใจ ตกใจ ประหลาดใจ หรือเป็นการเสริมบท เช่น พู้อ้อ ตายจริง หนังสือหน้า

ในการพิจารณาการกลายความหมายของคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ ผู้วิจัยจะใช้หลักการกลายความหมายของ ทองสุก เกตุโรจน์ (2529 : 98-100) ดังนี้

1. ความหมายกว้างออก แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 ความหมายกว้างออกในลักษณะที่เพิ่มความหมายขึ้น หมายความว่า คำภาษาอังกฤษเดิมมีความหมายน้อยอย่าง แต่เมื่อมาใช้ในภาษาไทยแล้ว เราเพิ่มความหมายเข้าไปอีก เช่น

คำว่า godown เราออกเสียงเป็น กุดัง เดิมหมายความว่า โรงเก็บสินค้าเท่านั้น แต่ในภาษาไทยใช้ถึง 3 ความหมาย คือ โรงเก็บสินค้า รถบรรทุก และโรงเก็บศพ

คำว่า fan เป็น slang อ่านว่า แฟน ตัดมาจากคำว่า fanatic หมายถึง ผู้หลงใหลหรือสนับสุนนคนเก่งในด้านการกีฬาและการแสดง ในภาษาไทยเพิ่มความหมายว่า คู่รัก สามีหรือภรรยา เข้าไปอีกด้วย

1.2 ความหมายกว้างออกในลักษณะที่ใช้ความหมายกว้าง ๆ ไม่เจาะจง หมายความว่า คำเดิมมีความหมายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ หรือในวงจำกัด แต่เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยจะมีความหมายครอบคลุมกว้างกว่า เช่น คำว่า บังกะโล (bungalow) เดิมหมายถึง เรือนหรือกระท่อม มักทำด้วยไม้ มีชั้นเดียว แต่ในภาษาไทยหมายถึง บ้านพักตากอากาศ ใต้ถุนโล่ง แบบใดก็ได้

2. ความหมายแคบเข้า หมายถึง คำภาษาอังกฤษเดิมมีหลายความหมาย แต่เรานำมาใช้ความหมายเดียว หรือสองความหมายเท่านั้น คือลดความหมายลง เช่น

คำว่า report ในภาษาอังกฤษมีความหมายหลายอย่าง เป็นทั้งคำนามและคำกริยาว่า รายงาน รายงานตัว ชื่อเสียง เสียงปืนดัง เราใช้เป็นคำนามและคำกริยาในความหมายว่า รายงาน เท่านั้น

คำว่า free ในภาษาอังกฤษมีความหมายว่า อิสระ ไม่ขึ้นแก่ใคร ไม่มีกฎข้อบังคับคอยควบคุม วางจากกิจกรรมงาน ไม่ต้องเสียเงิน เรามักใช้ในความหมายว่า ไม่ต้องเสียเงิน หรือ วางจากงาน

3. ความหมายย่ำที่ หมายถึง คำภาษาอังกฤษเดิมมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่เรานำมาใช้ให้มีความหมายอีกอย่างหนึ่ง ดังตัวอย่างคำว่า ฟิต (fit), บัตตาลิออน (battalion), คลินิก (clinic) จากหนังสือเรื่องการเปลี่ยนแปลงของภาษาของ ประยูร ทรงศิลป์ (2526 : 213) ดังนี้

คำว่า fit ในภาษาอังกฤษหมายถึง พอเหมาะพอดี ทำให้เหมาะ แต่เราหมายถึงค้ำแน่น ไม่พอดี

คำว่า battalion ในภาษาอังกฤษหมายถึง กองพันทหาร ในภาษาไทยหมายถึง ภารกิจชนิดหนึ่งใช้สำหรับตัดผม

คำว่า clinic ในภาษาอังกฤษหมายถึง เอาใจใส่ ดูแล การสอนวิชาแพทย์ในสถานศึกษาหรือโรงพยาบาลโดยสอนที่เตียงคนไข้ ในภาษาไทยหมายถึง สถานที่ตรวจและรักษาคนไข้ที่แพทย์เปิดเป็นการส่วนตัว